

Kongresszus-köszöntő

XI

Köszöntés.

Nyelvünk szép és kifejező szava ez. Többféle jelentést ötvöz magába. Benne foglaltatik a köszönet, a hála, de az üdvözet, a jókívánság is. Persze, mindezen túlmenően köszönteni sokféleképp lehetséges: őszintén és szívből, harcosan és együttérzőn, dolgoosan, munkával.

Amikor pártunk XI. kongresszusát köszöntjük, e gazdag tartalmú kifejezés minden árnyalatára gondolunk, minden jelentését magvasítjuk.

Elsőnek a köszönet kívánkozik ajkunkra.

Sok mindenért. Ha múltunkra tekintünk vissza, a munkásosztály pártjának több mint nyolc évtizeden át vívott harcára gondolunk, s hálat érzünk az élcsapat iránt, amely a marxizmus tudományos világnézetére alapozott forradalmi tanítás szellemében élére állt az osztályharc hazai frontszakaszának, s az utópisztikus álmódosások, a mindig leverte parasztlázadások után úgy irányította az elnyomottak társadalmi felszabadulásáért vívott küzdelmét, hogy az végül is harminc évvel ezelőtt diadalra vezetett.

Főlszabadulási harcunk, majd az antifasiszta háború győzelmes megvívása csak bizonyos tekintetben jelentette egy történelmi szakasz lezárását. Más vonatkozásban épphogy nyitányul szolgált: a főlszabadulás kiteljesítéséhez, a néphatalom megteremtéséhez, az országépítés kibontakoztatásához, a szocialista rendszer létrehozásához.

Ismeretes, milyen sikereket ért el népünk — pártunk vezetésével — ezen az úton; sokszor irtunk erről, más és más megközelítésben. Amiért ezúttal is köszönetet mondunk, az az, hogy pártunk rendkívül nehéz körülmények közepette — gondoljunk csak a kétévi aszályra, az osztályyellenség gáncsoskodására — képes volt alkalmazni a marxi—lenini tanítást a hazai körülményeknek megfelelően, és a pillanatnyi taktikai megoldásokat éppen úgy meglelte, mint ahogy kidolgozta és következetesen életbe ültette a távlatos stratégiai elgondolásokat. E következetességnek és a szocializmus alkotó szellemű építésének köszönhetően hazánk az eltelt évtizedek során kilábalta az európaszéli elmaradottságból, a régi tehetetlen és korrump államformából, a kizsákmányolásra épülő társadalmi rendből s a vele járó népnymorból. Minden gondunk és nehézségünk ellenére tény, hogy mi, a régebben elmaradott agrárlam, napjainkra erőteljesen fejlődő ipart építettünk ki, s mind nemzeti jövedelmünkben, mind exportunkban az iparé a nagyobb hányad. Míg hajdan az anyagi nyomorral együtt járt a kulturális ínség, a szellemi elmaradottság is, ma a tízosztályos általános oktatás éppúgy meghonosodott nálunk, mint a főiskolát végzettek milliós serege. Egykor a politikai függést is jelentő külföldi kölcsönök sem tudták tartós föllívelésre

serkentenit nemzetgazdaságunkat, s ma mi adunk számos országnak hosszúlejárati hitelt. Ha évtizedekkel ezelőtt minden jelentősebb szakmában és üzemben jelen volt a külföldi tőke, a nyugati gép és a szakember, ma — a sokoldalú gazdasági-műszaki együttműködés jegyében — mi küldünk tudományos dokumentációt, szakembergárdát és berendezést az iparukat kiépítő fejlődő államoknak.

Íme, mindezért köszönet illeti a kongresszusát tartó pártot.

Ha a múltból és jelenből sarjadzó jövőre tekintünk, ugyancsak hála tölt el bennünket. Pártunk azon európai kommunista pártok közé tartozik, amelyek fölismerve a mai kor történelmi jelentőségét, ebben a fordulós szakaszban messzeteleket programmal vértették föl népiüket évezredünk utolsó negyedszázadának küszöbén.

A programról is több ízben szölvünk már. Csupán arra mutatnánk még rá, hogy ez a dokumentum továbbviszi pártunk központi törekvését, amely a marxizmusnak a kor színvonalán történő továbbfejlesztésében, a tudományok mai állásáról való bővítésében, a hazai viszonyokra alkalmazásában nyilvánul meg. A XI. kongresszus azzal, hogy megszavazza a programot, valamint a következő öt éves terv előirányzatait, olyan munkatervvel ruházza föl az országot, amely „a tudományos, dialektikus materialista szemléletre, a marxi—lenini tanításra támaszkodva, föltárja az osztályok fokozatos közeledésének nagyszerű perspektíváját — a falu és város, a fizikai és szellemi munka közötti lényeges különbségek elmosódásának föltételei között —, föltárja továbbá egy új társadalom megteremtésének, a kommunista társadalom egységes népe, az egységes dolgozó nép megszűletésének távlatát“ — ahogyan ezt Nicolae Ceausescu elvtárs ez év nyarán, az RKP Központi Bizottsága és a Legfelső Gazdasági Tanács közös plénumán kifejtette.

November végének késő őszi napjai, úgy tetszik, visszahozták a szüretet, a betakarítás vagy éppen az aratás napjait. Vagy legalábbis azok légkörét, hangulatát. Míg a mezőről már a hombárokba került a termés, addig az ipar és a földek dolgozói új érlelődés, más jellegű beérés eredményeiről számolnak be: a kongresszusi versenyek, ünnepi műszakok teljesítményeit, előbbrehozott határidők új keltezését közlik. Üzemekről tudósítanak, amelyek máris befejezték — nem egészen négy esztendő alatt — öt éves tervüket, városokról, amelyek teljes ipara már a holnapnak termel, farmokról, tejjgazdaságokról, építőtelepekről adnak hírt, amelyek az előírtnál jóval többet nyújtottak népiünknek.

A munkával köszöntés még fiatal nálunk. Kora nagyjából egyenlő a mi világunk, rendünk korával. Szocialista építésünk hajtása ez a mód, a dolgozó osztályok alkotóerejének, munkáratermetségének és szorgalmának a kifejezése. Hagyományainkhoz híven mi mással köszönhetnénk legméltóbban pártunk nagy ünnepét, a kongresszusi napokat, mint fokozott iparkodással, új létesítményekkel, építő-bravúrokkal?

Köszöntésünkben így fonódik egybe a jókívánság és a nekigyürkőzés, az üdvözlés és az elköteleződés eme jövőt nyitó kongresszus ünnepes napjaiban.

KORUNK